

เมื่อได้รักคุณ...
ชีวิตนี้ผมก็ไม่ต้องการใครอีกแล้ว

จนถึงวันนี้ทั้งสองคนก็แต่งงานกันมาได้เกือบสองปีแล้ว ทว่าปฏิฐิฐก็ไม่เคยเปลี่ยนแปลงจากเดิมเลยแม้แต่น้อย

ไม่สิ! เขาทั้งรักและเอาใจใส่เธอกับลูกมากยิ่งขึ้นต่างหาก คณานับอาจไม่ใช่ลูกชายแท้ๆ ของเขา แต่เขาก็อีกเด็กชายเหมือนลูก ตั้งแต่มีเขาเข้ามาในชีวิต ปมในอดีตของคณานางค์เหมือนจะถูกลบเลือนไปแล้ว จริงๆ มันทันไม่ได้หายไปจากความทรงจำ แต่เธอก็ไม่ได้เจ็บปวดกับมันเมื่อย้อนกลับไปนึกถึง

และมันจะเป็นเพียงอีกหนึ่งบทเรียนที่ทำให้เธอเติบโตขึ้นเท่านั้น

"แต่เมื่อไหร่ที่นางบอกว่านางเหมือนนางกวัก... อันที่จริงก็มีส่วนคุณนะ" ปฏิฐิฐพูดเหมือนฟังนึกขึ้นได้ ประโยคนั้นทำให้ภรรยาหน้าหวานถึงกับขมวดคิ้วด้วยความงุนงง

"ยังไงคะ"

"ก็ตั้งแต่มีนางเข้ามาในชีวิต... บริษัทของพี่ก็ได้แต่งงานใหญ่ๆ และงานดีๆ ทั้งนั้นเลย"

ปฏิฐิฐเป็นเจ้าของบริษัทที่รับออกแบบและตกแต่งภายใน แม้บริษัทของเขาจะเป็นเพียงบริษัทขนาดกลาง แต่ก็มีชื่อเสียงจนได้รับความไว้วางใจจากลูกค้ามากมายจนบอกกันไปแบบ 'ปากต่อปาก' ยิ่งหลังจากแต่งงานกับคณานางค์ก็ยิ่งได้งานใหญ่มากขึ้นเรื่อยๆ เช่น งานตกแต่งคอนโดฯ หรือโรงแรมชื่อดัง

"นั่นเป็นเพราะว่าพี่พรีมเก่งต่างหากล่ะคะ"

คณานางค์ชื่นชมสามีจากใจ เธอไม่กล้ารับความดีความชอบนี้ไว้จริงๆ

"และพี่ก็มีกำลังใจดีๆ จากเมียด้วย"

ไม่พูดเปล่าแต่คนตัวสูงยังเอื้อมมือไปจับปลายหางของภรรยา สายไปมาเบาๆ ด้วยความมั่นขวัญ ทว่าในวินาทีที่ทั้งสองเผลอสบตากันนั้นก็เกิดความรู้สึกราวกับมีประจุไฟฟ้าวิ่งผ่าน

"มันก็แค่... นิดหน่อยเท่านั้นเองแหละค่ะ"

ศณนางค์ยอมรับอย่างเสียมิได้ เพราะถ้ายังไม่ยอมรับความจริง คนเจ้าเล่ห์อย่างปฏิรัฐคงมีวิธีไล่ต้อนให้เธอต้องยอมรับอยู่ดี เห็นภายนอก ดูเป็นผู้ชายใจดี มาดคุณชาย และสุขุมแบบนี้ แต่ 'เรื่องแบบนี้' นะ เขาร้ายกาจไม่แพ้ใคร... เธอเองยังเคยตกใจกับความป็นเสื่อผู้หญิงของเขา มาแล้ว

"ไม่ขออนุญาตก่อนต้องเสียค่าปรับด้วยนะ"

"เสียค่าปรับอะไรกันคะ"

"ก็เสียค่าปรับ... แบบนี้ไง"

คนตัวสูงไม่ได้ให้คำตอบด้วยคำพูด แต่เป็นการกระทำแทน เพราะปฏิรัฐขยับเข้ามาใกล้ชิดเธอลงร่างกายสูงใหญ่บดเบียดกับร่างกายบอบบาง ก่อนที่มือของเขาจะรั้งเอวบางเข้ามาแนบชิดแล้วกดริมฝีปากทาบทับบนริมฝีปากเธออีกครั้งอย่างหนักหน่วง เร้าร้อน รุกรานอย่างไม่ยอมล่าถอย บังบอกได้ถึงความปรารถนาที่กำลังอัดแน่นอยู่ในใจและเขาคงไม่อาจหยุดได้ หากยังไม่สมปรารถนา

"พอแล้วค่ะ นี่ยังกลางวันอยู่เลยนะค่ะ"

ศณนางค์กระซิบบอกด้วยน้ำเสียงสั้นสะท้านเมื่อถูกสามีจุมพิต จนร่างกายอ่อนระทระทวยอยู่ในอ้อมแขนแข็งแกร่ง แต่ปฏิรัฐยังไม่พร้อมจะหยุดสักนิด เขายังลากริมฝีปากกดจุมต่ำลงมาตามลำคอระหะง ทั้งจับทั้งสองตุ่ม และซุกใช้เธอด้วยความปรารถนาอันเหลือล้นอย่างไม่อาจหักห้ามใจ

"ไม่พอ" เขาตอบอย่างขอไปที

"พี่พริมจะมาเถียงอย่างเอาแต่ใจอย่างนี้ไม่ได้นะ"

"นางต้องเอาใจพี่หน่อยสิ ตัวเองทำผิดแสบๆ นะ"

"ไม่เอาค่ะ! พี่พริมนี่ดีดีกว่าเจ้านายอีกนะค่ะ"

ศณนางค์เห็นท่าไม่ดีก็ทำท่าว่าจะเบี่ยงตัวออกจากอ้อมแขนสามี ทว่า

ชายหนุ่มกลับมากระชับกอดแน่นหนา ถ้าเธอยิ่งตื่นก็ยิ่งทำให้ร่างกายเสียตสีกับเขามากยิ่งขึ้น

และแน่นอน...มันเท่ากับเป็นการปลุกปั่นอารมณ์เขามากยิ่งขึ้นเช่นกัน

"ก็ถ้าหยุดตอนนี้ ตอนกลางคืนพี่ก็หาโอกาสกินนางยาก็ดี"
ปฏิรัฐบอกเหมือนจะขอความเห็นใจ แต่มันก็เป็นความจริงอย่างที่เขาพูด
"เรายังเหลือเวลาอีกเป็นชั่วโมงกว่าเจ้านายจะเลิกเรียน"

"อย่าบอกนะคะว่าพี่พีร์มิไม่ไปทำงานเพราะเรื่องนี้โดยเฉพาะ!"

คณานางค์มองใบหน้าหล่อเหลาของสามีด้วยความตกใจ หลังแต่งงานเธอพอจะรู้ว่าภายใต้หน้ากากคุณชายแฝงความเร่าร้อนเอาไว้มากแค่ไหนเขาไม่ใช่คุณชายใจดีสักเท่าไรเวลาที่อยู่นเตียง แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเขาจะลงทุนถึงขนาดหยุดงานเพื่ออยู่บ้านกับเธอและจะจับเธอกินอย่างนี้

"เมื่อเช้าที่ปวดหัวจริงๆ แล้ววันนี้ก็ไม่มีนัดลูกค้า ไม่มีประชุม และไม่มีนัดเช็กรงานกับลูกน้องด้วย" ชายหนุ่มอธิบายเหตุผลที่เขาหยุดงาน
"นานๆ พี่จะหยุดงานแล้วพักอยู่บ้านที่...นางอย่าขัดใจพี่สิ"

"แต่นางเพิ่งส่งงานนะคะ วันนี้ยังทำงานทั้งวัน นางยังไม่..."

"ยังหอมอยู่" คนตัวสูงยังไม่ยอมรามือไปจากหญิงสาวง่าย ๆ ไม่ว่าจะจัดเหตุผลอะไรมาพูดก็ไม่ทำให้เขาปล่อยเธอไปอย่างเด็ดขาด
"นางนั่งทำงานในห้องแอร์ ไม่มีเหงื่อหรือครับ"

"พี่พีร์มิ..."

คณานางค์จำต้องหยุดคำพูดทุกอย่างไว้แค่เพียงริมฝีปากเมื่อปฏิรัฐค่อยๆ ดันร่างบางลงไปนอนราบกับเตียงแล้วเป็นฝ่ายพลิกตัวขึ้นมารอคมอยู่เหนือร่างกายเธออย่างรวดเร็ว ก่อนที่เขาจะกดริมฝีปากเข้าหาริมฝีปากอ่อนหวานอีกครั้ง จุมพิตของเขาทั้งลึกและเต็มไปด้วยความเร่าร้อนจนหญิงสาวแทบจะประคองสติเอาไว้ไม่อยู่เพราะเวลานี้เธอก็ถูกความต้องการจู่โจมอย่างรุนแรงไม่น้อยไปกว่าเขา

"พี่พรีม! เดียวนี้เอาใหญ่แล้วนะคะ"

"ล้อเล่นครับ"

ปากบอกว่าล้อเล่นแต่ดวงตาคมกริบของปฎิรัฐยังคงมองเธออย่างเจ้าเล่ห์และร้ายกาจ หญิงสาวเดาได้เลยว่าหากไม่ติดตัวนี้เป็นเวลาเลิกเรียนของลูกชายแล้วเขาคงได้จับเธอกินนอกรอบแน่ๆ

"ยังจะมานอนมองหน้านางอีก!" หญิงสาวเอื้อมมือไปหยิกแผ่นอกกว้างที่เต็มไปด้วยกลิ่นเนื้อของสามีด้วยความหมั่นไส้ เธอรู้ดีว่าเขาคงทำอะไร แต่เขาแค่แกล้งเพิกเฉยไปอย่างนั่นเอง "เลิกเรียนแล้วเดี๋ยวเจ้านายก็กลับมาแล้วล่ะ ถ้าลูกเข้ามาเห็นเราสองคนในสภาพแบบนี้คงตกใจแยءเลย"

"ที่จริงเจ้านายก็โตแล้ว..."

"รออีกสักปีสองปีก่อนนะคะ ค่อยให้เจ้านายแยกห้องนอนกับเรา" คณานงค์พูดแทรกขึ้นก่อนที่ปฎิรัฐจะพูดจบ เธอรู้ดีว่าเขอยากพูดเรื่องอะไร "นางอยากให้เจ้านายสนิทกับพี่พรีมมากกว่านี้"

"พี่เข้าใจ..."

ชายหนุ่มบอกเพื่อให้ภรรยาสบายใจ เขาตันตัวลุกขึ้นนั่งเคียงข้างกันก่อนจะจูบเรีอนผมของหญิงสาวอย่างปลอบโยนและทะนุถนอม เพราะเขารู้ดีว่าเธอรักและแคร้คณานงค์มากแค่ไหน...และเขาเองก็รู้สึกไม่ต่างจากเธอเลยแม้ว่าเด็กชายวัยหกขวบคนนั้นจะไม่ใช่อีกชายแท้ๆ ของเขาก็ตาม

สำหรับเขาแล้ว...เขารู้สึกเหมือนแแก่เป็นลูกชายของเขาจริงๆ

ปฎิรัฐเป็นฝ่ายพลิกตัวลงจากเตียงก่อน เขาหยิบเสื้อผ้าให้คณานงค์ก่อนจะหยิบเสื้อผ้าของตัวเองขึ้นมาสวมใส่อย่างรวดเร็วแล้วเดินมานั่งข้างๆ เพื่อช่วยรูดซิปบนเดรสให้กับเธออย่างใส่ใจ เมื่อทั้งสองแต่งตัวเสร็จเรียบร้อย เขาก็รวบรวมบางเข้ามากอดและหอมแก้มเธอด้วยความรักและห่วงแทน

คณานงค์แอบอิงอยู่ในอ้อมกอดอบอุ่นของคนตัวสูงอย่างมีความสุข ขณะที่ถึงเรื่องราวที่ผ่านมาแล้วรู้สึกว่าการรักระหว่างเธอกับเขาไม่ต่างจาก

เรื่องราวในนวนิยายเลยแม้แต่ชนิด

หญิงสาวเคยแอบรักปฏีรัฐ แต่ไม่เคยคิดว่าตนเองจะสมหวัง แล้ววันหนึ่งเธอก็ต้องท้องกับผู้ชายอีกคนโดยไม่ได้ตั้งใจ และโชคชะตาก็พัดพาให้เธอกับเขาห่างกันออกไปเรื่อยๆ แต่ใครจะคิดว่าวันหนึ่ง...ในขณะที่เธอต้องเผชิญชะตากรรม 'คุณแม่เลี้ยงเดี่ยว' ปฏีรัฐก็กลับเข้ามาในชีวิตของเธออีกครั้งและเกิดเรื่องราวต่างๆ ขึ้นอีกมากมาย แล้วในที่สุดเธอกับเขาก็ได้รักกันอย่างที่เธอก็ไม่เคยคาดฝันมาก่อน

คุณนางค์เคยพูดว่าปฏีรัฐเหมือน 'ของขวัญพิเศษ' หลังจากที่ชีวิตเธอเจอความสุขหนัก แต่เขาเองก็รู้สึกไม่ต่างกันเพราะเธอกับคุณนางค์ก็เป็นเหมือนของขวัญพิเศษในชีวิตเขาเช่นกัน

"ขอบคุณนะคะ"

หญิงสาวอาจพูดขึ้นมาอย่างไร้ที่มาที่ไปในความคิดของปฏีรัฐเนื่องจากทั้งสองคนต่างนั่งนิ่งและซึมซับไอรุ่นของกันและกันอยู่เงียบๆ แต่เธอก็อยากขอบคุณเขาจริงๆ เพราะทั้งสองคนแต่งงานกันมาเกือบสองปีแล้ว แต่เขาก็ยังคงน่ารัก เอาใจใส่ นุ่มนวล และอ่อนโยนกับเธอเสมอไม่ต่างจากในวันแรกที่แต่งงานกัน ไม่เพียงเท่านั้นเขายังรักและเอาใจใส่ลูกชายของเธอราวกับว่าแกเป็นลูกแท้ๆ ของเขาด้วย

"น่ารักอีกแล้ว"

คำขอบคุณที่นุ่มนวลอ่อนหวานนั้นมีค่าเสมอสำหรับคนฟังอย่างปฏีรัฐ เขาจึงก้มลงจูบเร็นผมหอมกรุ่นของหญิงสาวด้วยความรักเอื้อล้น...ความรักที่มีต่อเธอนับวันจะมีแต่เพิ่มมากขึ้นทุกที

"ไม่ให้เกินเลยแล้วนะคะ ลูกจะกลับจากโรงเรียนแล้ว"

หญิงสาวบอกตักทางเมื่อริมฝีปากของคนตัวสูงเลื่อนต่ำลงมาเรื่อยๆ ก่อนที่เขาจะจูบลงบนชอกคอเธอและลากไล่ไปที่เบาะ ปฏีรัฐจึงได้แต่หัวเราะให้กับภรรยาคนเก่งที่ขยันรู้ทันเขาทุกเรื่อง

"พ่ออยากมีลูกอีกสักคน...นางมีลูกให้พี่สักคนได้มั๊ยครับ" ชายหนุ่ม อ่อนขอด้วยน้ำเสียงท่อมต่านุ่มหูซึ่งเธอก็รับรู้ว่าเป็นความปรารถนาสูงสุด อย่างหนึ่งที่เขาคาดหวังไว้

คณานางค์เงยไป...นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่บฏริฐขอมีลูกกับเธอ เพราะ ช่วงที่แต่งงานกันใหม่ๆ เขาก็เคยขอเธอ แต่หญิงสาวยังไม่พร้อมเพราะคิดว่า คณานับยังเด็ก เธออยากให้เวลาแกมากกว่านี้ อีกอย่างเธอก็อยากให้ แกสนิทกับบฏริฐจนเหมือนพ่อกับลูกกันจริงๆ เธอยังไม่ยอมแต่งงานแล้ว มีลูกอีกคนทันที เพราะกลัวว่าแกจะแอบน้อยใจโดยไม่แสดงอาการให้เธอรู้อ และอาจคิดว่าเธอไม่รักแกแล้ว...แม้ว่าคณานับจะเป็นเด็กดี ฉลาด หาก อธิบายด้วยเหตุผลแกก็ยอมเข้าใจ และแกก็รักเธอกับบฏริฐมากก็ตาม

ชายหนุ่มเข้าใจในจุดนี้ดี เขาจึงไม่เร่งรัดอะไรคณานางค์ และไม่ได้ บอกเหตุผลกับใครทำให้สมาชิกทุกคนในครอบครัวยังแซวให้เขามีลูกกับ ภรรยาในเร็ววัน กระทั่งเมื่อห้าเดือนก่อนบฏริฐได้พูดเรื่องมีลูกอีกครั้ง เพราะเห็นว่าคณานับสนิทกับครอบครัวเขาและเขากับแกก็ผูกพันกันมาก คณานางค์เองก็เห็นว่าน่าจะถึงเวลาที่เหมาะสมแล้วจึงไม่ได้ทานยาคุมกำเนิด อีก ทว่า...เธอกลับยังไม่ตั้งท้องสักที

ลึกลง หญิงสาวจึงเริ่มกังวลว่าเธออาจจะมิลูกยากก็ได้

"ไม่ใช่ว่านางยังไม่อยากมีนะคะ"

บฏริฐอยากมีลูกน้อยแค่ไหนทำให้คณานางค์จะไม่รู้ เธอรู้ด้วยซ้ำว่า เขาอยากมีลูกสาวมาวิ่งเล่นเป็นเพื่อนคณานับ เธอกับเขาจะได้มีทั้งลูกสาว และลูกชายอย่างครบครัน

แต่...ร่างกายเธออาจจะยังไม่พร้อม เธอไม่ได้ทานยาคุมแล้วลูกก็ยัง ไม่มาอยู่กับเธอสักที

"พี่ไม่ได้จะโทษนางนะ"

ชายหนุ่มลูบไหล่บอบบางอย่างปลอบโยน เขาได้ไปปรึกษาหมอ

ตั้งแต่เดือนที่แล้วและพบว่าเขาร่างกายสมบูรณ์และแข็งแรงมาก ฉะนั้น การที่ทั้งสองคนยังไม่มีลูกอาจเกิดจากเธอ ทว่าคุณนางค์ยังไม่ได้ไปปรึกษาหมออย่างจริงจังเพราะคร่ำเคร่งกับการปั้นต้นฉบับจนแทบจะออกไปไหนไม่ได้

"ช่วงสามเดือนที่ผ่านมานางอาจจะทำงานหนัก ร่างกายเลยอ่อนเพลีย และอ่อนแอจนไม่พร้อมจะมีลูก แต่ตอนนี้นางส่งงานแล้ว ฉะนั้น...ต่อไป ก็ต้องให้ความร่วมมือกับพี่ด้วยนะครับ"

ปฏิรัฐไม่อยากให้เธอคิดมาก บางทีมันอาจจะไม่มีอะไรร้ายแรงก็ได้ "ให้ความร่วมมือยังไงคะ"

หญิงสาวหันไปมองใบหน้าหล่อเหลาของสามีด้วยความสงสัย "ยังไงล่ะ"

ปฏิรัฐย้อนถามพร้อมรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ เขาไม่ได้บอกเป็นคำพูด แต่จ้องลึกลงไปในดวงตาคู้งามเพื่อบอกให้เธอรู้ว่าเธอจะต้องให้ความร่วมมือกับเขาใน 'เรื่องอะไร' บ้าง แค่นั้นก็มากพอแล้วที่จะทำให้ใบหน้าหวานแดงกำ ขึ้นมาทันที คุณนางค์อดคิดไม่ได้ว่าขนาดเธอเขินอายจนไม่กล้าแสดงออก เขายังตั้งหน้าตั้งตาจับเธอกินขนาดนั้น หากเธอให้ความร่วมมืออย่างดี... เขาอาจจะไม่ปล่อยให้เธอลงจากเตียงเลยก็ได้

"แต่ไม่ใช่ตอนนี้ค่ะ เพราะเจ้านายกำลังจะกลับจากโรงเรียนแล้ว"

ร่างบางบอกลบพร้อมกับการกำหมัดทุบลงบนแผ่นอกกว้างเบาๆ

"เอาไว้คืนนี้ก็ได้" ปฏิรัฐยอมรามืออย่างว่าง่าย ทว่าประโยคหลังของเขา ทำให้คุณนางค์รู้สึกอึ้งๆ หนวๆ อย่างบอกไม่ถูก "หลังเจ้านายหลับ... นางก็ไม่มีข้ออ้างหนีพี่อีกแล้วนะ"

"พี่พริ้ม!"

หญิงสาวจ้องหน้าสามีด้วยดวงตาวาววับราวกับจะชวนเขาให้ตัวลอย คามือ ทว่าปฏิรัฐกลับหัวเราะอย่างมีความสุข...ถึงจะหมั่นใส่สามีแค่ไหน

อุ้มเหมือนตอนยังตัวเล็กๆ ซึ่งปฏิกิริยายั้มขำกับความขี้อ้อนของลูกชาย
ก่อนจะอุ้มแกขึ้นมาแล้วพาเดินมาหาคุณานางค์

เขาวางลูกลงบนเตียงข้างๆ ภรรยา

"เมื่อกี้ตอนเดินมาถึงเจ้านายได้ยินพ่อพริมหัวเราะ" เด็กชายคนน่าับ
ถามด้วยความสงสัย...แกอยากรู้ว่า 'พ่อพริม' กับ 'แม่นาง' มีความสุขอะไรกัน
"หัวเราะอะไรกันหรือครับ"

"เอ่อ..." คุณานางค์ถึงกับเป็นไปไปชั่วขณะ

ปฏิกิริยายั้มขำเมื่อเห็นใบหน้าอ่อนหวานของภรรยาแดงระเรื่อด้วย
ความเขินอาย

"คุยเรื่องของขวัญพิเศษของเจ้านายไปครับ"

ร่างสูงนั่งลงข้างๆ ลูกชายวัยกำลังซนทำให้แกนั่งอยู่ตรงกลาง
ระหว่างเขากับคุณานางค์...เมื่อก่อนคนน่าับจะเรียกเขาว่า 'ลุงพริม' แต่
หลังแต่งงานแล้วสนิทกันมากขึ้นเขาก็ออกปากให้แกเรียกเขาว่า 'พ่อพริม'
ซึ่งเด็กชายคนน่าับก็ไม่โอตออกเพราะแกหลงรักปฏิกิริยา แกอยากให้เห็นเขา
มาเป็นพ่อตั้งแต่ทั้งองคนยังไม่ได้แต่งงานกันแล้วด้วยซ้ำ และการที่ลูกชาย
กับสามีเข้ากันได้ดีขนาดนี้ทำให้คุณานางค์มีความสุขมาก

"ของขวัญอะไรครับ"

"ก็...เจ้านายอยากมีน้องไม่ใช่หรือ"

"มีน้อง!"

ดวงตาใสแป๋วของคณานับเป็นประกายยินดีทันทีที่ได้ยินคำนั้น
จากปากของปฏิกิริยา เขากับคุณานางค์มองหน้ากันด้วยความยินดีเช่นกัน
เมื่อเห็นว่าแกเต็มใจที่จะให้ครอบครัวมีสมาชิกใหม่เช่นกัน

"แม่นางจะมีน้องแล้วหรือครับ"

"ยังไม่มีหรือค่ะ แต่...อนาคตคิดว่าจะมี"

คณานางค์ตอบยิ้มๆ พลังลูบศีรษะลูกชายด้วยความรัก

"พ่อพริ้มจะทำนองให้เจ้านายเหมือนที่ลุงเพลิงบอกจริงๆ เหมอครับ"
คณานับถ้ามพร้อมรอยยิ้ม แต่ประโยคนั้นทำให้ปฏิจรัฐถึงกับแอบกลอกตามองบนเบาๆ เพราะความปากมากของพี่ชาย... ส่วนคณานางค์ก็อดหัวเราะกับสีหน้าของสามีไม่ได้ เธอกับเขาต่างรู้ว่าเพลิงพลหรือ 'ลุงเพลิง' ที่คณานับพูดถึงน่าจะร้ายกาจถึงขนาดยุยงให้เด็กน้อยมาเร่งให้ทั้งสองคนมีลูกด้วยกันเร็วๆ ทั้งๆ ที่เพลิงพลก็วางแผนไว้ว่าอยากมีลูกอีกคนเหมือนกัน ท่าทางอีกฝ่ายจะอยากให้คณานางค์ท้องพร้อมกับการระบุหนึ่ง เขาจะได้มีปฏิจรัฐเป็นเพื่อนรื้อนอกร้อนใจหรือแลกเปลี่ยนคำปรึกษา

"ไช้ม้ยครับพ่อพริ้ม พ่อพริ้มจะทำนองให้เจ้านายไช้ม้ยครับ"

"พ่อพริ้มนะเต็มที่อยู่แล้ว" ปฏิจรัฐตอบเมื่อลูกชายถามอย่างรบร้ำ
"แต่เจ้านายต้องบอกแม่นางว่าให้ความร่วมมือกับพ่อพริ้มด้วยนะ เพราะแม่นางน่าจะชอบเขินแล้วอึดอดอยู่เรื่อย"

"พี่พริ้ม!"

คณานางค์มองสามีด้วยสายตาดิจกััดทันที เห็นท่าทางเขาเหมือนคุณชายแสนสุภาพอย่างนี้ แต่ความจริงแล้วปฏิจรัฐน่าจะร้ายกาจไม่เบาเลยอย่างน้อยๆ เขาก็ชอบใช้ลูกชายเป็นเครื่องมืออย่างนี้แหละ
คุณชายอะไร...เจ้าเล่ห์ที่สุดในโลก!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)